

«Եկէք ինծի. բոլոր յոգնած ու բռնաւորուածներ»
Մատթէոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 2023
N8 (151)

ՈՐՈՇՈՒՄ

ՓՐԿՎԱԾ ԵՆՔ, ԹԵ՛ ՈՉ

ՆԻԿՈՒԱՅ ՏԵԼԵԳՐԱՅԻ
ԿՅԱՆՔԻ ԷԶԵՐԻՑ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր 2023թ., N8 (151)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՔ

<u>Որոշում</u>	<u>1</u>
<u>Փրկավաճ ենք, թե՛ ոչ</u>	<u>2</u>
<u>Տորդոր բոլորիս</u>	<u>5</u>
<u>Որպես պարզև իրենց ազնվության</u>	<u>7</u>
<u>Վկայություն</u>	<u>9</u>
<u>Տրաշք Խոսք, որը փրկեց փոքրիկին</u>	<u>10</u>
<u>Նիկողայ Տեխզայի կյանքի էջերից</u>	<u>11</u>
<u>Իմ ժամանակը՝ չորս օր</u>	<u>14</u>

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք Ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք Ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՈՐՈՇՈՒՄ

Ի՞նչ է նշանակում՝ հավատքով մեծանալ: Հավատքով մեծանալ կնշանակի հավատքի մեջ աճել: Երբ Սովսեսը հավատքով մեծացավ, «...չընդունեց Փարաունի աղջկան որդի ըստիկ. Քանզի աւելի աղէկ սեպեց Ասրուծոյ ժողովուրդին հետ չարչարուիկ, քան թէ մեղքին ժամանակաւոր զուարճութիւնը վայելել. Եւ աւելի մեծ հարստութիւն սեպեց Քրիստոսի նախարիւնը՝ քան թէ Եգիպտոսի գանձերը. վասն զի դիպելով կը սպասէր վարձքի հատուցումին» (Եբր. 11:24-26):

Փորձենք հասկանալ ավելի: Կարող է՝ հավաքույթների մասնակցենք, Խոսքը լսենք, աղոթենք, բայց հավատքով չմեծանանք: Օրինակ, Աստծո մարդու՝ Եղիսեի ծառան՝ Գեեզին. շատ բաներ, շատ հրաշքներ էր իր աչքով տեսնում, բայց հավատքով չէր մեծանում: Իսահակի տղաներից միայն Հակոբն էր հավատքով մեծանում: Դանիելը, Սեդրաք, Միսաք, Հաբեդնագովը թեև պատանի էին, բայց հավատքով էին մեծացել և կարողացան ազդել այդ հսկայական կայսրության պաշտոնյայի վրա: Նեեմանի տանը ապրող գերի աղջնակը ևս հավատքով մեծացած աղջիկ էր և պատճառ դարձավ բոլորտ Նեեմանի բժշկությանը: Հավատքով էր մեծացել Հռութը...

Այսպիսով, ի՞նչ է նշանակում՝ հա-

վատքով մեծանալ. նշանակում է՝ ունենալ հավատք, աճել այդ հավատքի մեջ ու տեսնել անտեսանելին:

Ինչպե՞ս է հավատքը ծնվում և աճում. «Ուրեմն հաւատքը լսելէն է, ու լսելը Ասրուծոյ խօսքէն» (Հռովմ. 10:17): Հավատքը ծնվում է, երբ քո ներսում Սուրբ Հոգին խոսում է Աստծո Խոսքը, ու դու լսում ես: Առանց Սուրբ Հոգու դու չես կարող հավատալ: «Վասն զի մենք ալ անոնց պէս աւելորիս առած ենք. բայց անոնց շահ մը չըրաւ այն խօսքը լսելը, քանզի հաւատքով խառնուած չէր լսողներուն մէջ» (Եբր. 4:2): Այսինքն՝ նրանք լսեցին Խոսքը, բայց Այն հավատքով խառնված չէր: Ոնց անենք, որ մեր լսած Խոսքը խառնվի մեր հավատքի հետ: Երբ Աստծո Խոսքը ծագում է մեր սրտերում, մենք լուսավորվում ենք Աստծո գիտության լույսով: Երբ հավատքը աճում է, մարդու միտքն ու էությունը ավելի են լուսավորվում: Հավատք Քրիստոսի սիրո հանդեպ, Նրա Արյան ու Խաչի հանդեպ. միայն այս հավատքը ունենալով՝ մեր հոգիները կենդանի կլինեն: Կենդանիները հոգի չունեն: Միայն մարդը հոգի ու ազատ կամք ունի: Աստված երբեք քո կամքը չի վերցնում, չի սեփականացնում, դու անմնացորդ տրվիր Աստծուն, մեկացիր Աստծո հետ, ու Նա երբեք քեզ արգելք չի լինի քո ծրագրերի մեջ: Աստ-

ված ուզում է Իր Խորհուրդը հայտնել մեզ: Եվ եթե ես խորհում եմ, մտածում եմ, միտք եմ առնում, հասկանում եմ իմ սխալները, այդ դեպքում ուզում եմ իմ կյանքը ու հետագան կառուցել Տիրոջ Խորհրդով: Դրանից հետո արդեն դուք կամքի և սատանայի առաջարկների վրա խաչ ես քաշում և ընդունում ես միայն Տիրոջ կամքը: Սա արդեն քո որոշումն է: Բայց եթե դու Աստծու ասածը քո բոլոր կամքից, խելքից, իմաստությունից վեր չես դնում, դու ոչ մի բանի չես հասնի: Կարող է՝ մեկ-մեկ աղոթես, մեկ-մեկ հավաքույթի ներկայանաս, բայց հոգևոր կյանք չես ունենա, դու Աստծո հետ չես բարեկամանա: Սա դու պիտի որոշես: Որոշի՛ր, կայացրո՞ւ որոշումը: Ցավոք, շատերը դեռ չեն որոշել: Ինչո՞ւ. որովհետև հավատքը չկա: Եթե հավատաս, որոշումդ անպայման կկայացնես: Սիրելիներ, կամ պիտի հավատաք, որ Աստված է Ճանապարհը, ճշմար-

տությունը և Կյանքը, կամ ձեր սրտի ցանկություններին հետևելով՝ գնաք դեպի մահ: Իմացի՛ր, ինչքան էլ տկար լինես, ինչքան էլ նեղ վիճակի մեջ լինես, Հիսուսը կհասնի քեզ: Որովհետև Նա քեզ հետ Ուխտ է արել Իր Արյունով և չի ուզում քեզ կորցնել: Սրան հավատալ է պետք: Բայց եթե դու հավատքով չես մեծացել, դու աշխարհիկ կյանքով ես մեծացել, մարմնավոր հաճույքների մեջ ես մեծացել, հեռախոսների կամ պիղծ բաների մեջ ես մեծացել, աշխարհային երգերի մեջ ու անհավատ ես մեծացել, կռապաշտ ես մեծացել, դու աշխարհը չես թողնի: Հոգևոր մարդու հոգին մշտապես հաղորդ է Աստծո հետ, հաղորդ է Սուրբ Հոգու հետ, հաղորդ է երկնային Կյանքի հետ. նա միշտ զգում և վայելում է Հիսուսին:

Աստված օգնի, որ մեր մեջ հավատքը նախ ծնվի, ապա մեծանա:

Պավել Գրիգորյան

ՓՐԿՎԱԾ ԵՆՔ, ԹԵ՛ ՈՉ

Ամեն մի քրիստոնյայի սրտում էլ հարց է առաջանում՝ փրկված է ինքը: Իհարկե, կան քրիստոնյաներ, որոնք կասեն՝ անկասկած, փրկված եմք, չէ՞ որ զալիս եմք եկեղեցի, աղոթք եմք անում, ծառայություն եմք կատարում և այլն: Ոմանց թվում է, որ փրկված լինել նշանակում է՝ երբ

մեռնենք, գնանք դրախտ: Սակայն դրախտ գնալը ընդամենը փրկված լինելու հետևանքն է: Այսինքն՝ մարդը փրկությունն արդեն ունի, այդ պատճառով էլ զնում է դրախտ: Բայց ինչի՞ց մենք պետք է փրկված լինենք, ի՞նչն է, որ մեզ տանում է դեպի կործանում, դեպի մահ, դեպի դժոխք: Բոլորս էլ

գիտենք, որ դրա պատճառը մեղքն է. նա, ով ապրում է մեղքի մեջ, վերջում հայտնվում է դժոխքում: Ուրեմն, դժոխքից խուսափելու ու դրախտ գնալու միակ ճանապարհը մեղքի իշխանության տակից դուրս գալն է՝ մեղքից ազատ լինելն է: Փրկված մարդու առօրյա կյանքում մեղքը չի բազավորում, օրինակ՝ նախանձը, հպարտությունը, իր շահը փնտրելը...

Մատթեոս 18:1-ում կարդում ենք. *«Նույն ժամանակ աշակերպները Յիսուսի քով եկան ու ըսին, Ո՞վ է մեծ երկինքի թագաւորութեանը մէջ: Եւ Յիսուս տղայ մը կանչեց իրեն, զանիկա անոնց մէջտեղը կայնեցուց, Ու ըսավ, Եղմարիտ կըսեն յեզի, Եթե դարձի չգաք և տղոց պէս չըլլաք, երկնքի թագաւորութիւնը բնավ պիտի չմտնէք»:* Հիսուսի աշակերտները թեպէտ ունեին դէտեր հանելու, բժշկություններ անելու իշխանություն, բայց նրանց մեջ վեճ էր գնում, թե ով է իրենցից մեծը երկնքի թագավորության մեջ:

Փրկված մարդն ինքն իր անձը խոնարհեցնում է. *«Վասն զի ամէն ով որ իր անջը կը բարձրացնէ, պիտի խոնարհի. և ով որ իր անջը կը խոնարհեցնէ, պիտի բարձրանայ» (Ղուկ. 14:11):*

Եփեսացիս քթի 2:8-10 - ում կարդում ենք. *«Վասն զի շնորհքով փրկուած էք դուք հաւարքի միջոցով եւ այս՝ ո՛չ թէ յեզմէ է, հապա Մարութոյ պարգեւն է. Ո՛չ թէ գործերէն, որ մէկը չը պարծենայ. Վասն զի մենք անոր յեռագործն ենք, Քրիստոս Յիսուսով*

սրեղծուած՝ բարի գործերու համար, որոնց Մարութա՞ծ առաջունն պարարտութեց մեզ, որպէս զի անոնց մէջ բալինք»: Ուրեմն, մենք ստեղծված ենք Հիսուս Քրիստոսով՝ բարի գործերի համար: Այսինքն՝ Եփեսացիս 2:10-ում ասվում է, որ մենք դառնում ենք քրիստոնյա բարի գործերի համար, ու ոչ թե բարի գործերն են մեզ դարձնում քրիստոնյա: Բարի գործերը հետևանք են մեր փրկված լինելուն: *«Վասն զի Մարութա՞ծ է որ յեր մէջ կը ներգործէ կամենալը ու ընելը իր հաճութեանը համար» (Փիլիպ. 2:13):* Այսինքն՝ եթե մի որևէ գործի մեջ կա Աստծո հաճությունը, այդ դեպքում է, որ դա բարի գործ է:

Սիրելիներ, պարզ է, որ անհավատ մարդն էլ կարող է «բարի գործեր» անել, Նոր ստեղծված մարդն էլ: Բայց այդ գործերի մեջ սկզբունքային տարբերություն կա: Այդ տարբերությունը կայանում է աղբյուրի մեջ :

Չփրկված մարդու կատարած գործը բխում է բարին ու չարը գիտնալու ծառից, այսինքն՝ մահվան ծառից: Իսկ Նոր ստեղծված մարդու բարի գործը բխում է Կենաց ծառից, այսինքն՝ Կյանքի ծառից: Այն, ինչը որ չփրկված մարդը բարի է անվանում, Աստծո մոտ դա կարող է չար լինել: Փրկված մարդը զանազանում է այս տարբերությունը: Ոչ թե բարի գործերն են մեզ փրկում, այլ փրկվում ենք Քրիստոսով՝ բարի գործեր անելու համար: Փրկված քրիստոնյայի համար բարին ուրիշ է, չփրկվածի համար՝

ուրիշ:

Տեսե՛ք, թե ինչ է գրված Եբր. 5:13-14-ում. «*Քանզի այն որ կաթնիկեր է՝ արդարութեան խօսքին անհմուտ է, որովհետեւ փոայ է: Բայց հասարակութեան կերակուրը կարարեալներուն է, որոնց զգայարանքները սովորութեամբ կրթված են բարին ու չարը զանազանել*»: Բարին ու չարը զանազանում է և՛ հին մարդը, և՛ հոգևոր հասուն մարդը, բայց այդ զանազանությունները բոլորովին տարբեր աղբյուրներից են. մեկը բարին ու չարը գիտնալու ծառից, մյուսը՝ Կյանքի ծառից: Եվ դրա համար էլ ինչը մարդիկ բարի են անվանում, այդ բարին Աստծո առջև կարող է բոլորովին բարի չլինել, այլ հակառակը՝ չար գործ լինել: Իհարկե, շատ օրինակներ կարող ենք բերել այս տարբերությունները լուսաբանելու համար, բայց բերենք ընդամենը մեկը: «*Եւ Դավիթ նորէն Իսրայէլի բոլոր ընտրուած մարդիկը ժողովեց, որոնք երեսուն հազար հոգի էին: Ու Դաւիթ իրեն հետ եղող բոլոր ժողովուրդով ելաւ, և Յուդայի Բաաղը գնաց, որպէս զի անկէ Աստուծոյ տապալանակը վեր հանէ...: Եւ Աստուծոյ տապալանակը նոր սայլի մը վրայ դրին, ու զանկէա Բլրացի Աբինադաբի տունէն վերցուցին ու Աբինադաբի որդիները, Ոգա ու Աբիւն, այն նոր սայլը կը վարէին... Ու երբ Նաբոնի կալը եկան, Ոգա իր ձեռքը Աստուծոյ տապալանակին երկընցուց, ու զանկէա բռնեց, քանզի եզները զանկէա ծռեր էին: Եւ Տէրոջը բարկութիւնը բորբոքեցաւ Ոգայի դէմ, ու Աստուած*

զանկէա հոն այս յանցանքին համար զարկաւ. և նոյն փեղը Աստուծոյ տապալանակին քով մեռաւ» (ԲԹագ.6:1-8):

Հարց՝ ինչու՞ Աստված սպանեց Ոգային: Կարծում եմ՝ որևէ չփրկված մարդ չի հասկանա ու չի մեղադրի Ոգային. չէ՞ որ նա «բարի գործ» էր անում ու պահում էր Տապալանակը, որ վայր չընկնի, բայց Աստված զարկեց Ոգային: Այս օրինակում Ոգան, լինելով Ղևտացի, պետք է իմանար, որ Տապալանակը չի կարելի սայլով տանել. դա Աստծո կամքին դեմ էր, քանի որ Աստված պատվիրել էր, որ Տապալանակը տարվի Ղևտացիների կողմից, և այն էլ՝ ուսերի վրա: Այն, ինչը Աստծո կամքից դուրս է, բարի չէ, չնայած նրան, որ մարդկանց աչքերում դա կարող է բարի երևալ: Հոգևոր հասունություն ունեցող մարդը կարողանում է զանազանել բարին ու չարը՝ հիմնվելով Աստծո կամքին :

Ինչպես լույսն է տարբերվում խավարից, այնպես էլ քրիստոնյայի վարքը պետք է տարբերվի չփրկված մարդկանց վարքից: Մարդիկ պետք է տեսնեն մեր լույսը, որովհետև լույսը չեն վառում ու դնում գրվանի տակ, այլ բարձրության վրա, որ շուրջը լուսավորի: «*Դուք էք աշխարհի լույսը. քաղաք մը որ լերան վրայ կեցած է, չի կրնար պահուիլ» (Մատթ. 5:14):* Եկեղեցին աշխարհի լույսն է: Կախված մեր հավատքի չափից՝ մեր մեջ տարբեր չափերի լույսեր կան:

Ղուկաս 8:18-ում կարդում ենք. «*Ուսրի նայեցէք թէ ինչպէս կը լսէք.*

քանզի ով որ ունի՝ անոր պիտի փրուի եւ ով որ չունի՝ ան ալ որ ինք կը կարծէ թէ ունի, ան ալ անկէ պիտի առնուի»:

Այս համարը խոսում է հավատքի մասին. եթե մեկը հավատք ունի, ապա Աստված այն պիտի ավելացնի, իսկ նա, ով չունի, ու ինքը կարծում է, թե ունի, նրա ունեցածն էլ ձեռքից պիտի վերցնի:

Եղբայրներ և քույրեր, եկե՛ք լըրջությամբ նայենք այս հարցին. եթե Տերը հիմա գա, ես փրկված կլինե՞մ, թե՞ ոչ: Նա կասի՝ ինձ, ինչպես խաչի վրայի ավազակին ասաց՝ այսօր դու ինձ հետ դրախտում կլինես, թե՛ Ես քեզ չեմ ճանաչում: Եթե ես միայն իմ շահն

եմ փնտրում, նշանակում է դեռ ես չեմ ապաշխարել, ու իմ միտքը նորոգված ու փոխված չէ, ուստի և փրկություն չունեմ: Եկե՛ք մեր կյանքին ուշադրություն դարձնենք, ինչու՞ եմ ես ապրում, և ո՞վ է շահում իմ ապրելուց՝ ե՞ս, թե՞ Քրիստոս: Տեր Հիսուսը Ղուկասի 13-ում երկու անգամ ասում է. *«Ձեզի կ'ըսեմ, Ոչ. հապա եթէ չապաշխարէք, ամենդ ալ նոյնպէս պիտի կորսուիք» (Ղուկ. 13:3):* Կարող է՝ խոսքս մի փոքր խիստ է, բայց ավելի լավ է՝ հիմա շտկվենք ու Աստծուն դառնանք, քան թե խաբված մնանք ու կորսվենք:

Հրահայր Ամիրբեկյան

Հորդոր բոլորիս

Որպեսզի ունենաս հավատքի կյանք, պիտի անպայման կապ ունենաս Սուրբ Հոգու հետ, քանի որ եկեղեցին շինողը Սուրբ Հոգին է, մեր կյանքը փոխողը Սուրբ Հոգին է, մեր երեխաների կյանքը փոխողը Սուրբ Հոգին է...: Ցավալի է, բայց շատերիս մոտ բացակա է Սուրբ Հոգու կապը: Առանց Սուրբ Հոգու, առանց այդ կապի մենք չենք կարող Աստծուն ծառայել, մենք չենք կարող մեր երեխաներին պատրաստել երկնքի համար: Հիսուսը Իր աշակերտներին խորհուրդ տվեց՝ չհեռանալ Երուսաղեմից, մինչև երկնքից գոյություն չառնեն. *«Բայց Հոգւոյն Սրբոյ չեր վրայ*

եկած արեւնը զօրութիւնը պիտի առնէք, ու ինծի համար վկաներ պիտի ըլլաք Երուսաղեմի մէջ և բոլոր Հրեայրանի ու Սամարիայի մէջ ու մինչև երկրի ծայրերը» (Պողոս 1:8): Սիրելի՛ ծնող, սիրելի՛ ուսուցիչ քույր-եղբայր, որքա՞ն կապ պիտի ունենանք մենք Սուրբ Հոգու հետ, որ մեր գործը լինի հաջողված: Բայց իրականում որքա՞ն կապ ունենք Սուրբ Հոգի Անձի հետ, որքա՞ն ենք լցված Նրանով: Նա Անձ է, Որին հանձնված է եկեղեցու գործը: Անձ, որ պիտի պատրաստի եկեղեցին Քրիստոսի փառավոր գալուստին: Անձ. և այսօր իմ ու քո կյանքում Ինքը պիտի գործի, Ինքը խոսի, Ինքը առաջ-

նորդի, Ինքը լցնի ու կատարի: «*Ես ալ Հօրս պիտի աղաչեմ, և ուրիշ Մխիթարիչ մը պիտի տայ ձեզի, որպէս զի յաւիտեան ձեզի հետք բնակի*» (**Հովհ. 14:16**): Մեր մեջ պիտի ապրի Սուրբ Հոգի Անձ-Աստվածը, և ամեն ինչի հեղինակը Ինքը պիտի լինի: Հովհաննու 16:13-14-ում գրված է. «*Իսկ երբ ինք ճըշմարտութեան Հոգին գայ, ամեն ճըշմարտութեան պիտի առաջնորդէ ձեզի. վասն զի ոչ թէ ինքն իրմէ պիտի խօսի, հասկա ինչ որ լսէ՝ զայն պիտի խօսի ու զայիքները ձեզի պիտի պատմէ: Անիկա զիս պիտի փառաւորէ*»: Աստված Սուրբ Հոգին եկեղեցում տեսուչ դրեց, որպէսզի Նա հովվի: Մի դէպք եմ ուզում հիշել իմ կյանքից՝ Սուրբ Հոգու փառավոր գործի մի օրինակ: Այգումս գործ էի անում ու ոչինչ չգիտեի, թե այդ օրերին ինչ էր

կատարվել Թբիլիսիի մեր եկեղեցում: Ու հանկարծ Տերը միտքս վերցրեց, և Սուրբ Հոգին, ինչպէս կենդանի Մեկը, կողքս կանգնած, մեկ առ մեկ ասաց ինձ այն ամենը, ինչ կատարվել էր եկեղեցում: Ու երբ հարցրի, թե ես ի՞նչ պիտի անեմ, ասաց նաև, թե ինչ պիտի անեմ: Ու հետո, կարծես ուշքի եկած, նայում եմ՝ թե ով էր հետս խոսողը. մարդ չկար: Վազեցի տուն, զանգեցի Թբիլիսի, և Քյարամ եղբայրը՝ հովվվը, ասաց այն, ինչ արդեն ասել էր ինձ Սուրբ Հոգին. բավականին լուրջ վրտանգ էր ստեղծվել եկեղեցում. մոլորության ոգին էր ներս սպրդել մի անձնավորության միջոցով և ջանում էր մոլորեցնել Աստծո ժողովրդին: Դժվար վիճակի մեջ էին հայտնվել, բայց ինչ ասել էր Սուրբ Հոգին, այնպես արեցին եղբայրները, ու

հարցը լուծվեց: Սիրելիներ, սովորենք Նրա ձայնը լսել, միտք առնել, հնազանդվել, առաջնորդվել: Նա է մեր մեջ մեր հին բնությունը քանդողը, Նա է մեզ հաղթություն տվողը, Նա է մեզ աստվածային կյանքին հաղորդ անողը: Միայն այս դեպքում մեր երեխաները մեր մեջ Հիսուսին կտեսնեն, կտեսնեն մեր մեջ երկնքի քաղաքացուն: Առաքյալները հաջողության մեջ էին, որովհետև Սուրբ Հոգին նրանց

գործակից էր, նրանք Սուրբ Հոգու անոթ էին, Սուրբ Հոգու մարդիկ էին, աղոթքին պարապող մարդիկ էին, Աստծո Խոսքին պարապող մարդիկ էին, և Տերը նրանց գործակից էր: Այս վիճակը ունենալու դեպքում միայն կարող ենք կրթել մեր մանուկները և պատրաստել նրանց երկնքի քաղաքացիներ:

Ռադիկ եղբայր

Որպես պարզև իրենց ազնվության

Լևչուկների ընտանիքը շարունակում էր ապրել աղքատության մեջ: Մայրը երագում էր կթո կովի մասին. «Ա՛յ եթե մի կով ունենայի՜նք... երեխաները թարմ կաթ կարող էին խըմել, կաթով շիլա կարելի էր պատրաստել, իսկ կիրակի օրերը մի քաղցր բան կպատրաստեի բոլորի համար...»: Հայրը՝ Անտոն Կասյանովիչը, կնոջ երազանքները լսելիս միայն հոգոց էր հանում, որովհետև ինչքան էլ նա աշխատում էր, կով գնելու համար չէր կարողանում գումար ետ գցել: Բայց լավ էր, որ ձի ունեին: Մի անգամ երբ հայրը պատրաստվում էր գնալ անտառ ցախ բերելու, Վանյան գնաց հոր հետ: Ետդարձի ճանապարհին Վանյան մանկական հետաքրքրասիրությամբ նայում էր ճանապարհի երկու եզրերին պառկած ձմաթմբերին:

Այդ թմբերից մեկի մեջ Վանյան մի ինչ որ բան նկատեց, որը բոլորովին էլ նման չէր ծառի չորացած ճյուղի կամ կոճղի: Այն ավելի շուտ հիշեցնում էր լավ կազմված Աստվածաշունչ Մատյանի անկյուն.

- Կանգնի՛ր, հայրի՛կ,- ասաց նա հորը:

- Այնտեղ ինչ-որ բա՞ն կա, - հարցրեց հայրը:

- Ինձ թվաց, որ ձյան մեջ ինչ-որ գիք կա:

- Ինչպե՞ս կարող է այս խուլ անտառում գիք լինել, - չհավատաց հայրը, բայց ձին կանգնեցրեց:

Վանյան ձեռքերով փորեց ձմաթմբը և այնտեղից հանեց մի կաշվե պայուսակ: Հայրը չէր հավատում իր աչքերին. որտեղի՞ց է այստեղ հայտնվել այդ կաշվե թանկարժեք պայու-

սակը: Հայր ու որդի բացեցին պա-
յուսակն ու...ա՛յ քեզ գտածո... այնտեղ
լեհական թղթադրամներ էին և փաս-
տաթղթեր՝ գրված լեհերեն: Հայրը հիա-
ցած մտածեց. «Ա՛յ քեզ հաջողություն.
այս գումարով ոչ թե մեկ, այլ քսան կով
կարելի է գնել...»: Անտոն Կասյանո-
վիչը լեհերեն կարդալ գիտեր և այդ
թղթերից հասկացավ, որ դրանք հարե-
վան գյուղի պանինն են, որին էլ պատ-
կանում էր այդ անտառը: Երևի պանը
բանկ գնալիս կամ ետ դառնալիս է
կորցրել պայուսակը: Հայրը մտախոհ
նայեց որդուն: Վանյան էլ հոր վրա
հառեց իր մաքուր աչքերը.

- Պետք է տալ տիրոջը, ճիշտ է,
պանը հարուստ մարդ է, բայց մեզ
ուրիշի ունեցածը պետք չէ:

- Ես էլ եմ այդպես կարծում,- պա-
տասխանեց հայրը,- հետո էլ պանը
վատ մարդ չէ, տե՛ս, ա՛յ էս անտառն էլ
իրենն է, բայց ժողովրդին թույլ է տա-
լիս ձրի փայտ տանել:

Առավոտյան գնացին պանի մոտ,
խնդրեցին, որ նա դուրս գա, իսկ տնե-
ցիները պատասխանեցին.

- Նա չի կարող դուրս գալ. սրտի
նոպայով պառկած է:

- Մենք նրա հետ շատ կարևոր
գործ ունենք, հնարավոր է, որ մենք
նրան կօգնենք առողջանալ,- ասաց
Անտոն Կասյանովիչը՝ հաստ վերնա-
զգեստի տակ թաքցնելով կաշվե պա-
յուսակը:

Երբ հայր ու որդի պանին հանձ-
նեցին պայուսակն իր ողջ պարունա-
կությամբ, նա իսկապես առողջացավ.

- Ես երկու անգամ եմ անցել այդ
ճանապարհով, մարդկանց եմ ուղար-
կել փնտրելու, բայց չենք գտել, իսկ
դուք, ի ուրախություն ինձ, գտել եք. ես
ինչպե՞ս կարող եմ շնորհակալություն
հայտնել: Ինչքան գումար կկամենաք,
վերցրե՛ք: Այդ գումարից թանկ եմ այս
արժեթղթերը: Մի՞թե ցանկություն չի
առաջացել մի քանի թղթադրամ վերց-
նել...

- Ուրիշի ունեցվածքը մեզ
հարկավոր չէ,- զայրացած պատաս-
խանեց Անտոն Կասյանովիչը,- մենք
պայուսակը վերադարձնելու համար
ոչինչ չենք վերցնի:

- Այդ դեպքում գուցե միասին ճա-
շե՞նք...

-Դա կարելի է,- համաձայնեց
Անտոն Կասյանովիչը:

Նրանք տուն վերադարձան՝ սայլը
լիքը ցախով և մի մեծ զամբյուղ ուտե-
լիքներով՝ ընտանիքի մյուս անդամ-
ների համար:

Գարնանը պանը Լևչուկներին
այցելեց իր կառքը նստած, որի ետևից
մի կթու կով էր կապած.

- Արձակե՛ք կովի կապը, դուք ինձ
մեծ լավություն արեցիք, հիմա էլ ես եմ
ցանկանում ձեզ լավություն անել:

- Պա՛ն, մենք չենք կարող այսպի-
սի թանկ նվեր ընդունել, մենք այն չենք
վաստակել,- ասաց Անտոն Կասյանո-
վիչը:

- Դա ես ոչ թե ձեզ եմ տալիս, այլ
Տիրոջը, Ով ինձ սնանկացումից
փրկեց:

Վկայություն

Էբեն Ալեքսանդր. Հարվարդի համալսարանի դասախոս, գիտնական, մեյրովիրաբույժ, ռացիոնալիզմի գաղափարակիր: 2008 թվականին ծանր հիվանդությունից՝ բակտերիալ միոմին-գիտ, յոթ օր կոմայի մեջ է գտնվում, ինչից հետո նա համոզված հավատացյալ է առ այսօր: Իր ապրած կյանքի փորձառությունը փոխել է նրա մտածողությունը մեր երկրային կյանքի մասին: Նա խոստովանում է. «Իմ կյանքում ամեն ինչ լիովին փոխվեց, իմ մտածողությունը գլխիվայր շրջվեց»: Դոկտոր Ալեքսանդրը գիտության և բժշկության մարդ է: Անձամբ եղել է երկնային կյանքում: Եվ ահա թե ինչ է պատմում նա. ինչպիսին է կյանքը մահից հետո:

«Մինչ այս փորձությունը ես արդեն 20 տարի մեյրովիրաբուժության ասպարեզում էի: Շատ լավ պատկերացում ունեի, թե ինչպես է աշխատում մարդկային ուղեղը, և ինչպես է այն կառավարում մարդու գիտակցությունը: Ժամանակ առ ժամանակ լսել եմ մեռնող մարդկանց և միշտ մտածել, որ նրանց տեսիլքները արդյունք են մեռնող ուղեղի: Նախկինում ես չեմ հավատացել ո՛չ Աստծուն, ո՛չ Նրա սիրուն: Ես որդեգրված զավակ եմ եղել և մեծացել եմ սովորական քրիստոնյա ընտանիքում: Եթե ինձ հարցնեք, թե որքան եմ իմ հիվանդներից մահացել բակտերիալ միոմին-գիտից, ես կասեմ՝ ոչ մեկը, չի եղել

հիվանդության ոչ մի նման դեպք: Ամեն ինչ փոխվեց, երբ կանգնեցի սեփական մահվան դեմ հանդիման: Հիվանդությունը խորացավ քիչ-քիչ, և մի օր կայծակնային ուժեղ ցավ զգացի մեջքիս. նման ցավ ես երբեք չէի զգացել: Ինչպես պարզվեց հետագոտությունից, դա բակտերիալ միոմինգիտի ծանր տեսակն էր: Ռենտգենը ցույց էր տվել, որ ուղեղիս մեծ մասը ախտահարված է այդ ախտով: Յոթ օր կոմայի մեջ՝ անշարժ, անգիտակից, առանց կյանքի որևէ նշանի (և այդ յոթ օրերը խորը ճեղքվածք առաջացրին դոկտոր Էբենի բժշկագիտական գաղափարների և համոզմունքների մեջ): Այնտեղ լսում էի ամասելի գեղեցիկ երաժշտություն և տեսնում էի ինձ մոտեցող շատ պայծառ լույս: Հետո իմ առջև բացվեց ոչ երկրային մի գեղեցկություն. առջևս կանաչ ջրվեժներ էին, աննկարագրելի ծաղիկներ, միլիոնավոր ճախրող թիթեռներ...: Հետո ինձ վրա փչեց տաք քամի, աստվածային շունչ կարծես եկավ վրաս: Հիվանդանոցում կոլեգա ընկերներս բոլորովին կորցրել էին իրենց հույսը: Կնոջս նույնպես նախապատրաստել էին՝ երեխաներին միայնակ մեծացնելու: Եվ երբ 10 տարեկան տղաս լսում է, թե ինչ եմ կանխատեսում բժիշկներն ինձ համար, վազում է իմ սենյակ ու անվերջ կրկնում.

- Հայրի՛կ, դու պե՛տք է ապրես, դու պե՛տք է ապրես...:

Եվ ես պետք է ապրեի»:

Յոթերորդ օրը, չնայած բժիշկների վստահ կանխատեսումներին, դոկտոր Էբեն Ալեքսանդրը բացում է աչքերը: Բժշկագիտության ոչ մի չափանիշներում չի տեղավորվում նրա շատ արագ ապաքինումը: Եվ մինչև հիմա էլ բր-ծիշկները չեն կարողանում բացատրել այն:

«Երկնային կյանքիս այդ օրերին լույսի մի մեծ գունդ մշտապես ուղեկցում էր ինձ,- պատմում է դոկտորը: -Հետո, երբ կոմայից արթնացա, բր-ծիշկներին պատմում էի ինձ հետ կատարվածը, և նրանց արձագանքը միայն ցավակից անհուսությունն էր. «Այո՞, դու լուրջ հիվանդ ես»: Բայց ես հիմա ձեզ վկայում եմ որպես բժիշկ, իմ գլխուղեղի զգալի մասը, որով ես կարող էի մարդ համարվել, դադարել էր գործել, մահացել էր, և, բնականաբար, ես չէի էլ կարող անգամ առողջ մտածել, ուստի այն, ինչ կատարվել է ինձ հետ, միայն Աստված կարող էր լինել հեղինակը: Ես երկնքում տեսա նաև կապուտաշյա մի գեղեցիկ աղջիկ: Նա

խոսում էր ինձ, բայց ոչ շուրթերով. ուղղակի նրանից միտքը հոսում էր դեպի ինձ. «Քեզ սիրում եմ միշտ, դու շատ թանկ ես, և դու չպետք է վախենաս»: Նրա դեմքը շատ հաճելի էր: Ես երբեք նրան չէի հանդիպել իմ կյանքում: Հետո ես իմացա, որ նա Բեթին էր: Երբ ինձ որդեգրում են, իմ բիոլոգիական ծնողները որոշում են երեխա ունենալ, և ծնվում է քույրս՝ Բեթին, որին ես տեսա երկնքում: Նա մահանում է 1998 թվին: Մենք երկրային կյանքում երբեք չէինք հանդիպել: Կոմայից հետո իմ բիոլոգիական հարազատները ինձ ուղարկում են նրա լուսանկարը: Նա հենց երկնքում տեսածս կապուտաշյա գեղեցկուհին էր՝ նույն ժպիտով ժպտում էր ինձ արդեն լուսանկարից:

Այնտեղ ես տեսա բաներ, որ մինչև այսօր չեմ կարող հասկանալ ու բացատրել: Միայն մի բան կարող եմ ասել շատ վստահ՝ մեր հոգիները հավիտենական են: Մեր հոգին ապրում է հավիտյան»:

Էբեն Ալեքսանդր

Հրաշք Խոսք, որ փրկեց փոքրիկին

Չիկագոյում մի ցուրտ գիշեր խիստ մրրիկ էր: Փոքրիկ տղան փողոցի անկյունում թերթեր էր վաճառում: Մարդիկ, սակայն, տուն էին շտապում և չէին նկատում նրան: Փոքրիկ տղան այնքա՜ն էր մրսել, որ այլևս չէր էլ փորձում թերթերը վաճառել: Նկատելով ոստիկանին՝ մոտենում է ու հարցնում.

- Պարո՞ն, չգիտե՞ք, թե աղքատ

տղան որտե՞ղ կարող է մի տաք անկյուն գտնել ու գիշերել: Ես քնում եմ ասիա այս արկղի մեջ՝ փողոցում, և գիշերը այնտեղ սարսափելի ցուրտ է:

Ոստիկանի գուրբը շարժվում է.

- Մոտեցի՛ր ա՛յ քիչ հեռվում երեկացող սպիտակ տանը և դուռը բակիր: Երբ դուռը բաց անեն, պարզապես ասա՝ Հովհաննես 3:16, և քեզ ներս կթողեն: Նա այդպես էլ անում է.

մոտենում է տանը, դուռը թակում, և երբ մի կին բաց է անում այն, ասում է՝ Հովհաննես 3:16: Կինը, որ նրան սիրով ու գորովով ներս է հրավիրում, տանում, նստեցնում է մի մեծ բուխարու կողքը ու դուրս գալիս: Տղան մտածում է. «Ի՞նչ է այդ 3:16-ը, որ մրսածին տաքացնում է»: Քիչ ուշ վերադառնում է կինը.

- Տղա՛ս, դու քաղցած ես,- հարցնում է փոքրիկին:

- Դե՛, մի՛ փոքր..., երկու օր է՝ հաց չեմ կերել...

Կինը տղային ուղեկցում է խոհանոց ու նստեցնում սեղանի մոտ, որը լի էր համեղ կերակուրներով: Տղան իր ուզածի չափ ուտում է ու մտածում. «Չգիտեմ, թե ինչ է այդ 3:16-ը, բայց այն կերակրում է քաղցածին:

Հետո կինը տղային ուղեկցում է մի հարմարավետ բաղնիք, տաք ջուրը՝ ինչքա՛ն ուզես: Տղան լողանում է ու մտածում. «Չգիտեմ՝ ինչ է 3:16-ը, բայց այն անմաքուրին մաքուր է դարձնում»:

Հետո կինը նրան տանում է մի տաք սենյակ ու պառկեցնում տաքու՛կ մի անկողնում, ծածկում փափուկ վեր-

մակով ու համբուրելով բարի գիշեր մաղթում: Տղան պառկում է, նայում պատուհանից դուրս թափվող ձյան փաթիլներին ու էլի մտածում. «Չգիտեմ, թե ինչ է այդ 3:16-ը, բայց համոզված եմ, որ այն հոգնածին հանգստացնում է»:

Հաջորդ առավոտ կինը նրան նորից ուղեկցում է խոհանոց: Ուտելուց հետո կինը ջերմ հացքով նայում է տղային ու հարցնում.

- Տղա՛ս, դու գիտե՞ս՝ ի՞նչ է՝ Հովհաննես 3:16-ը:

- Ո՛չ, Տիկին...

Կինը բացում է Աստվածաշունչ Մատյանը, կարդում Հովհ. 3:16-ը. «*Վասն զի Աստուած այնպէս սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին փռուաւ, որպէս զի ամէն ով որ անոր հաւատայ՝ չկորսուի, հապա յաւիտեանական կեանք ունենայ*», և սկսում է տղային պատմել Հիսուսի մասին: Հենց այդ բուխարիկի առջև նստած էլ տղան իր սիրտն ու կյանքը նվիրում է Քրիստոսին ու մտքում ասում. «Հիմա համոզված եմ, որ կորած տղան գտնվում է այս Խոսքերով», և ամեն Նրան հավատացողը կգտնի տուն, ջերմություն, խաղաղություն և կյանք...

ՆԻԿՈԼԱՅ ՏԵԼԵԳԱՅԻ կյանքի էջերից

Նիկոլայ Սերգեյի Տելեգայի կյանքը մի անգամ ևս հաստատում է Աստծո անսահման հզո-

րությունը և Սերը: Նիկոլայը ծնվել է 1963թ. օգոստոսի 23-ին Ուկրաինայի Ժիտոմիրի երկրամասի Ռուդն-Նի-

կողան գյուղում: Ընտանիքում մա չոր-
րորդ զավակն էր՝ երեք քույրերից հե-
տո: 1981-1983 թվականներին զորա-
կոչվել է սովետական բանակ և իր
ծառայությունն անցկացրել Լենին-
գրադի զինվորական օկրուգում:

Բացահայտ դավանելով իր հա-
վատացյալ լինելը՝ Նիկոլայը դառնում
է համընդհանուր արհամարհանքի և
ատելության առարկա: «Ես ֆիզիկա-
պես այնքան ուժեղ էի, - պատմում էր
մա, - որ կարող էի ցանկացածից վրեժս
առնել, սակայն Աստված ինձ շատ
աննկատ ու նրբորեն հասցրեց այն-
պիսի վիճակի, որ ես խոնարհաբար
անցա փորձությունների հորձանքնե-
րով: Երբ հայտարարեցի, որ ենթարկ-
վում եմ միայն Աստծո օրենքներին,
ինձ զցեցին մի մենախուց, ուր բացի
այն, որ բետոնե պատերից ու առաս-
տաղից զատ ոչինչ չկար, հատակին
լցրել էին մալ մի քանի դույլ սառը
ջուր: Քանի դեռ դուռը ետևիցս չէի
փակել, նկատեցի, որ պատերն ու
առաստաղը ծածկված են սառույցով,
քանի որ դրսում 30 աստիճան ցուրտ
էր: Սկզբում, ոչինչ, տանելի էր, բայց
երբ ջուրն սկսեց թափանցել կոշիկ-
ներիցս ներս, ինձ թվաց՝ ինչ-որ մեկը
դանակը սիրտս է խրում: Ես կյանքում
չէի էլ պատկերացնի, որ սովորական
ջուրը կարող է այդքան մեծ ցավ պատ-
ճառել: Չգուժ էի, որ ինձ հետ ինչ-որ
բան է կատարվում, զգում էի, որ
շուտով գիտակցությունս կկորցնեմ,
չգիտեի՝ ինչ անեմ. սկսեցի աղոթել:
Մինչ այդ ես չգիտեի, թե որքան կարե-
վոր է Աստծուն երկրպագելն ու գո-
հանալը: Իրավիճակին մայելով՝ ի՞նչ
փառաբանելու բան կար, ես կորցնում

եմ գիտակցությունս, ուղեղս արդեն չի
աշխատում, որ կարողանամ հողա-
բաշխ մախադասություն կազմել, ուր
մնաց թե Աստծուն փառաբանեմ: Բայց
այնպիսի մի հաստատություն բարձ-
րացավ սրտումս, որ ես էլ չհասկացա՝
ինչպես սկսեցի փառաբանել Աստ-
ծուն: Մուրբ Հոգին իջավ վրաս. ես
փառաբանում էի, աղոթում, երգում այլ
լեզուներով: Ես Տիրոջը փառաբանու-
յան գոհ էի մատուցում՝ անկախ այն
բանից, թե որտեղ և ինչ վիճակում եմ:
Չեմ կարող ասել, թե ինչքան ժամա-
նակ էր անցել, մեկ էլ լսեցի, թե ինչպես
են թակում մենախցիս դուռը ու հրա-
մայում, որ լռեմ: Բայց ես չեմ կա-
րողանում լռել, որովհետև ներսիցս մի
այնպիսի կյանքի աղբյուր էր բխում,
որ անկարող էի լռեցնել: Ո՛չ ոտքերիս
ցավն էի զգում, ո՛չ ցուրտը: Երբ խցի
դուռը բացեցին, ինձ թվաց՝ մառախու-
ղի մեջ եմ. չէի կարողանում զանազա-
նել ներս մտնողների դեմքերը, կար-
ծես ռուսական բաղնիքում լինեի, այն-
պիսի գոլորշու մեջ էի: Մոտեցա դը-
ռանը, տեսա որ նրանք տարօրինակ
անորոշության մեջ են: Չեմքիցս արագ
դուրս քաշեցին, ու ավագ լեյտենանտ
Կոնովալովը մոտեցավ՝ ջուրն ստուգե-
լու: Երբ մա ձեռքը տարավ ջուրը, շրջը-
վեց դեպի զինվորներն ու.

- Ինչո՞ւ եք տաք ջուր լցրել :

Այդ պահին միայն ուշադրություն
դարձրեցի. խցի պատերի և առաստա-
ղի սառույցը հալված էր: Ես այդ ժա-
մանակ ոչինչ չէի զգացել, որովհետև
ինձ համակել էր Տիրոջ ջերմությունը,
ու թե ե՞րբ էր սառցակալած ջուրը
տաքացել, չէի նկատել: Հասկացա, որ
Տերն ընդունել էր իմ գոհության գոհը և

Իր հրեշտակին հրամայել, որ ջուրը տաքացնի :

Տղաները երդվում էին, որ ամբարված սառը ջրից են լցրել: Կոնովալովը գայրացած հրամայեց, որ այդ ջուրը դուրս թափեն և սառը ջուր լցնեն հենց իր աչքի առաջ: Յուրաքանչյուր դույլի պարունակությունն ինքն անձամբ էր ստուգում:

Մինչ ինձ նորից մենախուց կհրեին, ավագ լեյտենանտը ձեքը տարավ ջրին, որ համոզվի՝ ջուրը սառն է: Համոզվելուց հետո երբ ինձ ներս հրեցին, հենց ոտքս դիպավ գետնին, այն արդեն տաք էր: Այդ տեսնելով՝ Կոնովալովը գոռաց.

- Դու՛րս բերեք նրան. ջուրն արդեն տաք է:

Ներկաները քարացած կանգնել էին ու չգիտեին ինչ անել...նրանք տեսան, որ Կենդանի Աստված այդտեղ ներկա է: Ես սրտով ցնծում էի, և հոգումս վրեժխնդրության ոչ մի նշույլ չկար:

Զնայած բոլորի համար պարզ էր, որ Աստծո գերբնական ներկայությունն ուղեկցում էր ինձ, այնուամենայնիվ մի քանի շաբաթ անց Լենինգրադի զինվորական դատախազությունից քննիչ հրավիրեցին իմ գործով, որպեսզի դատական կարգով որոշվի պատիժըս: Քննիչի գալու նախորդ զիշերը երազում տեսնում եմ՝ ինչ-որ մեկի աշխատասենյակում եմ, և մի անձանոթ դուռը բացում է, ներս նայում ու փակում: Լսում եմ հրեշտակի ձայնը. «Վերցրո՛ւ գրիչն ու գրի՛ր»: Ես գրեցի տասնվեց հարց: Երբ ավարտեցի, հրեշտակն ասաց. «Առանձին գրի՛ր ևս երկուսը»: Դա շատ պարզ, հասկանա-

լի երազ էր: Երբ առավոտյան արթնացա, ոչ գրիչ կար, ոչ էլ թուղթ, բայց այդ բոլոր հարցերը կարծես ուղեղումս տպված լինեին: Մի քանի րոպե էլ չէր անցել, վազքով եկավ մի զինվոր. «Քննիչ է եկել դատախազությունից, քեզ շտաբ են կանչում»: Ես հանգիստ էի, որովհետև համոզված էի, որ ես մենակ չեմ գնում, Աստված է ինձ հետ:

Շտաբի դռան երկու կողմում սպաներ էին կանգնած: Հանգիստ մտա սենյակ ու լրիվ հանգստացա, այնպես որ չեմ էլ հիշում, թե ինչպես եմ ողջունել նրանց: Քննիչը սկզբում մի փոքր բորբոքվեց, ապա ինձ հրավիրեց նստելու և ասաց.

- Ես մի քանի հարց ունեմ քեզ:

Նա սկսեց կարդալ առաջին հարցը: Ես նրան ասացի.

- Ես Ձեր հարցերին չեմ պատասխանի: Որովհետև եթե Դուք հավատացյալ լինեիք, ինչպիսին ես եմ, մեր զրույցը օգուտ կբերեր: Բայց Դուք ցանկանում եք ինձ ոչնչացնել, դրա համար էլ այդ հարցերն եք տալու: Դուք ինձ տասնվեց հարց ունեք,- ասացի նրան, քանի որ զիշերվա երազիս մեջ տեսած անձանոթը հենց այդ քննիչն էր, ու ես անմիջապես հասկացա, որ այն, ինչ ինձ հրեշտակն ասել էր, վերաբերում էր այդ քննիչին:

Նա տեղում ուղղվեց ու զարմացած՝

- Ի՞նչ եք ասում...

- Դուք ինձ տասնվեց հարց եք ունեք տալու:

- Այո՞ւ՛՝ ո՛ո...

- Ուզո՞ւմ եք՝ ասեմ այդ հարցերը:

- Լա՛վ,- ասաց նա, ապա հավաքեց իր բոլոր թղթերն ու ծածկեց

ինձանից:

Ես հերթով ասում եմ, թե որ համարի տակ որ հարցն է գրված: Երրորդ հարցից հետո նրա ձեռքերն սկսեցին դողալ, չորրորդից հետո ողջ մարմնով սկսեց դողալ, ապա՝ ցնցվել: Երբ տասներկուերորդ հարցն ասացի, նրա ատամներն արդեն այնպես էին իրար զարնվում, որ շխշխկոցը լսվում էր ողջ սենյակում: Հետո նա այնքան ուժեղ էր դողում, որ ձեռքերում պահած թղթերը թռան ու ցրվեցին ողջ սենյակով մեկ: Եվ երբ վերջացրի բոլոր հարցերը, նա դողդողացող ձայնով ասաց.

- Հեռացե՛ք, հեռացե՛ք ինձանից, ես չեմ կարող Ձեզ քննել, Ձեր մեջ մի ուժ կա, որին ես ոչ մի կերպ չեմ կարողանում դիմադրել:

Աստծո ներկայությունն այնքան բացահայտ էր, և ինձ թելադրվում էր, թե որ պահին ինչ ասեմ:

Ես նրան ասացի.

- Եվ ևս երկու հարց, որոնք Դուք չեք գրել, բայց ցանկանում եք ինձ

նորդել:

Երբ ես այդ երկու հարցն էլ ասացի, նա գլուխը բռնեց ու գոռաց.

- Բա՛ց թողե՛ք ինձ, բա՛ց թողե՛ք, ինձ մի՛ սպանե՛ք, դու՛րս եկե՛ք այստեղից, Դուք ազա՛տ եք: Դուք գիտե՛ք նույնիսկ այն, ինչի մասին ես մտածում եմ: Ես ինչպե՛ս կարող եմ Ձեզ քննել:

Բոլորը համոզված էին, որ ինձ ձեռքակալելու են, ու երբ դուրս եկա, դռան առջև հավաքված սպաներն անմիջապես հարցրին. «Ի՞նչ, արդեն ձեռքակալու՞մ եմ»: Նրանք այնքա՛ն էին համոզված, որ նույնիսկ մեքենան էին դռանը մոտեցրել՝ ինձ տեղափոխելու համար: Ապա վազեցին դեպի քննիչի սենյակ, իսկ նա ոչ թե կատաղած էր զայրույթից, այլ վախի ու սարսափի մեջ էր.

- Տարե՛ք դրան այստեղից, նա ազատ է, ուր ցանկանում է, թո՛ղ գնա:

Ես այնքա՛ն հանգիստ էի, այնքա՛ն անվրդով...: Ես Հոգով Աստծո հետ էի:

Իմ ժամանակը՝ չորս օր

2006 թվին հետազոտվեցի, և պատասխանը՝ ստամոքսի քաղցկեղ՝ վերջին ստադիայում: Ինձ համար այն շատ անսպասելի էր. ես ունեցել էի առողջ ապրելակերպ՝ ոչ ծխել, ոչ խմել էի, սիստեմատիկ զբաղվել էի սպորտով, երբեք չէի հիվանդացել: Եվ ահա 36 տարեկանում ինձ տալիս են այս պատասխանը: Բժիշկները հրաժարվեցին վիրահատել. արդեն ուշ էր: Ուղարկեցին տուն: Ես ունեի 13 տարեկան աղջիկ առաջին ամուսնությունից,

և վեց ամիս էր, որ ամուսնացել էի Սերյոժայի հետ: Նա չէր հաշտվում այդ դիագնոսի հետ. դու պետք է ապրես՝ վստահեցնում էր ինձ: Կյանքս երկարացնելու հույսով էլ ինձ տարավ Իզրայել: Այնտեղ պրոֆեսորը առանձնապես նոր բան չասաց.

- Դե՛, ի՛նչ կարող եմ ասել. ուռուցքը արդեն 10 սմ է՝ գրեթե ամբողջ ստամոքսի չափով: Ես պիտի հեռացնեմ Ձեր ամբողջ ստամոքսը, և դրանից հետո Դուք կունենաք երեք ամիս ժա-

մանակ՝ Ձեր գործերը կարգի բերելու: Ինչ-որ կերպ կձգեն Ձեր կյանքը, բայց ոչ երկար ժամանակով:

Ես վիրահատության չհամաձայնեցի: Հետո հարազատներս ինձ շատ համոզեցին. ստիպված էի համաձայնել: Հուսահատ դուրս եկա բակ և առաջին անգամ խոսեցի Աստծո հետ.

- Աստված իմ, ինչու՞ ես ինձ այսպես պատժում, ո՞ր մեղքիս համար: Եթե Դու ինձ ժամանակ տաս, ես կողողեն իմ սխալները:

Ասեմ, որ աթեիստ էինք: Իմ ընտանիքը Աստծո մասին չգիտեր:

Գնացի վիրահատության: Յոթ օր չէի կարողանում քնել. ցավում էր ամբողջ մարմինս, ցավում էր հոգիս: Ու ես զգում էի, որ մեռնում եմ:

Հետո ինչ կատարվեց, չեմ կարող ասել, բայց ես հայտնվեցի դոֆիսում: Այնտեղ կարծես անապատ էր, մարդիկ նստած էին ինչ-որ փոսերում, ծառավ էին, ջուր չկար: Մարմինները կարծես ռոբոտացված էին: Տեսա ծանոթ մարդկանց, տեսա տատիկիս. մտածեցի՝ նա ինչու՞ է այստեղ. շատ բարեպաշտ կին է եղել, ոչ մեկին չարություն չի արել: Հասկանում ու սարսափում էի, որ ես էլ այդտեղ եմ ընդմիջտ: Այնտեղ մարդիկ մերկ էին. սարսափ էր: Հրեշավոր մեկը ինձ մոտեցավ, ես գոռում էի՝ իսկ ու՞ր է Աստված, իսկ ու՞ր է Աստված...: Հետո սպիտակ թելերով ինձ ձգեցին վեր: Այդ պահին ձայն լսեցի. «Սա մեկ սուրբի աղոթքն է քեզ համար»: Եվ ես անասելի ցավերով մտա մարմնիս մեջ: Նայեցի ոտքերիս. լրիվ կապույտ էին: Կես տարի հետո, երբ դոկտորիս հարցրի, թե ինչ էր կատարվել ինձ հետ, նա միայն ասաց՝

լավ է՝ չհիշենք:

Դրանից հետո ես անվերջ փրմտըրտուքների մեջ էի. ես փնտրում էի Աստծուն:

Շուտով գնացիք Պաչան, որտեղ պետք է ընդունեի քիմիոթերապիա: Քիմիայից հետո վիճակս ավելի վատացավ. նիհարել էի, թուլացել: Ոչ միայն մազերս, եղունգներս էլ էին ընկել. ամաչում էի, որ ձեռքերս տեսնեին: Մի օր գնացի տաճար. այնտեղ այնքան խավար էր: Դուրս եկա, սկսեցի լացել, մղկտալ. Աստված իմ, ես հոգնեմ եմ հարազատներիս բեռ լինելուց: Վերադարձա սենյակ: Տեսնեմ՝ սեղանին Աստվածաշունչն է: Ես երբեք չէի կարդացել Այն: Բացեցի. բացվեց Հովհաննու առաջին գլուխը: Կարդացի և չզգացի՝ ինչպես քնեցի: Առաջին անգամ հանգիստ քնեցի: Թեև երկու ժամ, բայց լիովին քունս առել էի: Արթնացա և ամուսնուս ասացի՝ ես գիտեմ՝ ով է սուրբը, որ ինձ համար աղոթել է: Նա ապրում էր 800 կմ Կիևից հեռու՝ Մորշինում: Նա հինգ տարի առաջ ինձ վկայել էր Հիսուսի մասին: Ես հիշեցի այդ հավատացյալին՝ Վովային: Համոզված էի, որ նա ինձ կօգնի՝ գտնելու Աստծուն: Հրաժարվեցի քիմիոթերապիայից և բոլոր բուժումներից: Երբ հասանք նրա մոտ, նա այնպե՛ս ուրախացավ և սկսեց այնպե՛ս աղոթել ու գոհանալ Տերից ինձ համար: 5 տարի առաջ, երբ մենք հանդիպել էինք, ես գեղեցիկ էի, տեսքով, շքեղ: Հյուրանոցում իմ համարը վերցրել էին, և ես երեխայիս հետ մնացել էի փողոցում: Հետո հասկացա, որ Աստծո ձեռքն էր դա: Կապնվեցի հարևանիս, նա ինձ տվեց ինչ-որ մեկի հասցեն. դա Վովան

էր: Գնացի հասցեով, թաղման թափորն էր գնում. մահացել էր նրա մայրը: Բայց նա կարծես ուրախ էր. ի՞նչ տարօրինակ մարդիկ են՝ մտածում էի ես: Հետո նա ինձ շա՛տ օգնեց: Ինչ-որ մի բան ինձ ձգում էր դեպի նա: Նրա մեջ կար մի բան, որ ուրիշների մեջ չկար: Նա զարմանալի մարդ էր: Այնքա՛ն բարի էր, բոլորին օգնում էր և ոչինչ չէր վերցնում իր արած գործերի համար: Զարմանում էի. գոնե գումար վերցնէր: «Ես կաղոթեմ քեզ համար», - ասում էր ինձ: Մի օր նրան ասացի.

- Վո՛վա, քեզ ունես հինգ թուղթ, որ ինձ ասես՝ որտե՞ղ է ապրում Աստված:

- Մարդու սրտում,- ասաց նա:

Եվ ահա անցել էր հինգ տարի: Այդ օրը, երբ նա աղոթեց ինձ համար, իմ մեջ այնպիսի մի բան կատարվեց, որ գաղափարներս գլխիվայր շրջվեցին: Իմ մեջ այնպիսի ծարավ առաջացավ Խոսքի նկատմամբ. ես կարդում- կարդում էի, բայց չէի հագնում: Ես ուղղակի ուտում էի Աստվածաշունչը՝ առավոտ, երեկո, գիշեր: Ուր գնայի, Նա ինձ հետ էր: Ինձ այլևս ոչինչ չէր հետաքրքրում: Աստված ինձ համար ամեն բան էր: Այնպես էր վախը հեռացել ինձանից: Ես աղոթում էի. «Աստվա՛ծ իմ, ես Քո ձեռքերում եմ: Ես Քեզ եմ վստահում իմ ամբողջ կյանքը, իմ դստերը: Եթե դու ինձ բժշկես, ես կլինեմ Քոնը, կծառայեմ Քեզ»: Բայց գրեթե անհաշիվ տարիներ անցան: Մարդիկ անգամ ասել էին՝ ամուսինը այնտեղ էլ նրան կթաղի: Ես հրաժարվեցի գնալ: Փոխարենը ամուսնուս խնդրեցի՝ ինձ տանի Մեռյալ ծով՝ տեսնելու Սողոմ-

Գոմորը՝ ամենացածր կետը երկրագնդի վրա: Նա համաձայնեց: Շատ դժվարությամբ հասանք այնտեղ: Նա ինձ տանում էր ձեռքերի վրա. ես չէի կարող քայլել: Հյուրանոցում ուժեղ ցավեր ունեցա: Սկսեցի պատերազմել այդ ցավերի դեմ. «Ես իմ Աստծուն եմ պատկանում, ես քոնը չեմ...», ու ահավոր ցավից գոռում էի: Արյունահոսություն սկսվեց մոտս և շարունակվեց յոթ օր: Աղոթում էի. «Աստվա՛ծ իմ, եթե Դու ինձ տաս Քո՛ Արյունը, այս արյունահոսությունը կդադարի: Յոթ օր հետո այն դադարեց: Ինձ տարան Թեղ Ավիվ: Հետագոտությունից հետո բժիշկը մայեց ինձ ու ասաց.

- Արտաքինից նա դիակ է, բայց ըստ անալիզների՝ նորմալ մարդ է: Երբ այդ լսեցի, այս անգամ բղավում էի՝ Աստված ինձ բժշկե՛ց...

Ես այնքա՛ն ուժ ստացա այդ պահին, որ սկսեցի քայլել, վազել, գոռալ.

- Վե՛րջ, ժողովու՛րդ, Աստված ինձ բժշկե՛ց...

Երկու օր էլ պիտի մնայինք, քանի որ ինձ համար Ամերիկայից պրոֆեսոր էր գալու:

Ես աղոթում էի՝ Տե՛ր, եթե ինձ բժշկել ես, մի նշան ցույց տուր:

Իմ մաշկը կապույտ էր, խիստ կապույտ, եղունգներս չկային:

Առավոտ արթնացա, նայում եմ ինձ. մաշկս՝ ինչպես երեխայի մաշկ: Հաջորդ օրը աճեցին մահ եղունգներս, հետո՝ մազերս ...

Ես այնքա՛ն շնորհակալ եմ իմ Աստծուն, որ այս հրաշքը արեց իմ կյանքում:

Նապաշա քրոջ վկայությունը

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում եմք **Հովհաննոս 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փոխեց, որ ով Նրան հավատա՝ չկորչի այլ հավիտենական կյանք ունենա»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով:

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մալխասյան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ադինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12, 093 38-12-42	Հովհաննիսյան Գևորգ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Աբովյան	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գաապարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արթիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Սամվելյան Պերճ
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միել
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաս Էդիկ
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Արզախ	094 00-94-08	Մարդյան Միել
Դամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելսիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	099 88-05-50	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 08-71-29	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոփիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուքիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org